

Arrest

nr. 90 010 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat J. BAELDE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In de twaalfde maand van 1378 (Iraanse kalender; stemt overeen met 1999-2000 in de Gregoriaanse kalender) trouwde u met M. A. (...). U kende een ongelukkig huwelijksleven. In de loop der jaren behandelde uw echtgenoot u steeds slechter. U werd door hem voortdurend gecontroleerd. Als u zich maquilleerde of zich in zijn ogen niet correct kleepte, had hij commentaar. U werd steeds meer geslagen. Op het einde van het jaar 1387 (2008-2009) wilde u 's nachts eens niet opstaan om te bidden. Daarop werd u zo hard geslagen dat uw moeder uw blauwe plekken opmerkte. Enkele weken

later sprak ze u erop aan en vroeg u wat er gaande was. U vertelde haar alles. Ze gaf u de raad zich meer te schikken naar de eisen van uw echtgenoot. In de loop van 1387 en 1388 (2008-2010) sprak uw moeder twee keer met uw gewelddadige echtgenoot. Dit haalde echter niets uit en uw moeder werd door hem grof bejegend. Als u over een eventuele echtscheiding sprak, werd uw echtgenoot uitzinnig van woede en sloeg hij u. In de loop van de eerste maand van 1388 (maart-april 2009) leerde u op een verjaardagsreceptie A. F. (...) kennen, een gescheiden vrouw die uw vriendin werd. U vertelde haar over uw problemen. Enige tijd later – na de presidentsverkiezingen van 1388 waaraan u niet deelnam omdat u tegen het Iraanse systeem was en omdat u alle kandidaten wantrouwde – vernam u via A. (...) dat er tegen de gefraudeerde verkiezingsuitslag gemanifesteerd werd. Gezien u begreep dat er in werkelijkheid tegen het regime betoogd werd, besloot u op 25/3/1388 (15 juni 2009) een eerste keer deel te nemen aan een manifestatie. Vijf dagen later, op 30/3/1388 (20 juni 2009), nam u samen met A. (...) een tweede keer deel. Tijdens deze manifestatie werd u opgepakt. U werd samen met enkele andere vrouwen afgevoerd. U werd ondervraagd en geslagen. In totaal zat u ongeveer 24 uur vast. U werd vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief waarin u beloofde niet meer aan activiteiten gericht tegen het regime deel te nemen. Toen uw echtgenoot u op de plaats waar u een dag vastgehouden werd kwam halen, merkte u op dat hij door de autoriteiten heel respectvol benaderd werd. Het viel u tevens op dat uw echtgenoot zijn auto kon parkeren op de parking binnen het gebouw. Normaalgezien kunnen gewone burgers daar onmogelijk parkeren. Hieruit leidde u af dat uw echtgenoot wel een band met de autoriteiten moest hebben en dat hij een medewerker van de Sepah (Revolutionaire Garde) moest zijn. Overigens was hij altijd al lid van de Hezbollah geweest. Na uw vrijlating werd u door uw echtgenoot volledig in uw bewegingsvrijheid beperkt. Later verslaptte zijn aandacht wat, maar toch nam u niet meer deel aan manifestaties. Hoe dan ook vonden er bijna geen manifestaties meer plaats. Intussen bleef uw echtgenoot u wel mishandelen. In de vierde maand van 1389 (juni-juli 2010) pakte hij u eens zo hard aan dat uw buurvrouw, die uw gehuil gehoord had, de politie op de hoogte bracht. De politie kwam ter plaatse. De agenten vroegen aan uw echtgenoot wat er gaande was. Uw echtgenoot legde alles uit en zei onder meer dat u zich maquilleerde, dat u niet naar de moskee ging en dat u niet bad. De politie raadde u aan zich met uw echtgenoot te verzoenen. Een maand later vertelde uw vriendin A. (...) u over haar activiteiten. Ze zette zich in voor de Vrijheidsbeweging voor Iraanse Vrouwen (Djombечи Azadikhahe Zanan Iran) en voor de bevordering van de vrouwenrechten. Ze vroeg u om pamfletten uit te delen. Sindsdien verspreidde u een achttal keer pamfletten. Op 29/9/1390 (20 december 2011) vernam u via A. (...)’s moeder dat ze gearresteerd was. Uit angst verliet u onmiddellijk uw woning en vluchtte u samen met uw dochter naar mevrouw F. (...) in Isfahan. Van daaruit had mevrouw F. (...) contact met uw ouders en zo vernam u dat de autoriteiten in het huis van uw ouders een huiszoeking uitgevoerd hadden. Daarop regelde u uw vlucht naar het buitenland. U nam in Isfahan de bus naar Ourumiyeh en stak er illegaal met een smokkelaar de grens met Turkije over. Van daaruit trok u naar Istanboel, waar u met een vals Deens paspoort het vliegtuig nam. U kwam terecht in een voor u onbekende luchthaven op een viertal uur rijden van Brussel. In België vroeg u op 19 januari 2012 asiel aan. Sinds uw komst naar België blijft u met mevrouw F. (...) contact onderhouden. Zij vertelde u dat de autoriteiten nog meermaals langsgesproken zijn bij uw ouders, uw broer en uw zussen. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er gearresteerd en eventueel zelfs geëxecuteerd te worden. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanspraak legde u volgende documenten neer: kopieën van de shenasnamehs (geboortebokjes) van uw ouders, waarin u als hun dochter vermeld staat; een kopie van uw dochters shenasnameh, waarin u als haar moeder vermeld staat; een handgeschreven briefje van uw vroegere buurvrouw waarin ze bevestigt dat ze op 15/4/1389 (6 juli 2010) de politie opgebeld heeft om in een ruzie tussen u en uw echtgenoot tussen te komen; en een kopie van de shenasnameh van uw buurvrouw.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw reisroute van Iran naar België niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde vanuit de luchthaven van Istanboel naar een Europese luchthaven op een viertal uur rijden van Brussel met een vals Deens paspoort gekomen te zijn. U kende echter de in uw vals paspoort vermelde identiteit niet. U kende enkel uw voornaam, maar niet uw familienaam. U kende evenmin uw geboortedatum en –plaats. U zei dat u de identiteit vermeld in het paspoort nooit geweten heeft. Bovendien kende u evenmin de identiteit vermeld in het valse paspoort van uw dochter. Haar voor- en familienaam en haar geboortedatum en –plaats waren u onbekend. U had deze informatie niet omdat u er niet op gelet heeft, omdat u geen vreemde talen spreekt en omdat uw smokkelaar u niets zei (CGVS I, p. 18-19). Dergelijke verklaringen kunnen echter niet in overeenstemming worden gebracht met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten

van buiten de Europese Unie betreft. Hierbij is het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel, immers groot. Gezien dit risico kan er van u verwacht worden dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar België zou zijn gereisd, kan bijgevolg worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. De vaststelling dat u uw asielaanvraag in het binnenland bent komen indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dus niet op de luchthaven - wat er op wijst dat u zonder problemen door de controles bent geraakt - doet dan ook sterk vermoeden dat u op een andere wijze België bent binnengereisd dan u op het Commissariaat-generaal beweert. Dit blijkt overigens tevens uit het feit dat het ongeloofwaardig is dat u zelfs niet eens wist in welke Europese luchthaven u aangekomen bent (CGVS I, p. 19), aangezien de bestemming van een vliegtuig op verschillende manieren aangekondigd wordt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen danig uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts heeft u uw huidige burgerlijke staat niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u nog steeds met uw echtgenoot in een huwelijksband verenigd bent. Van uw burgerlijke staat legde u echter geen enkel begin van bewijs neer. U verklaarde van uw huwelijk geen enkel bewijs te kunnen voorleggen. Uw shenasnameh (geboorteboekje) waarin tevens de gegevens in verband met uw burgerlijke staat opgenomen worden en uw huwelijksakte zijn immers in het bezit van uw echtgenoot (CGVS I, p. 13-14). U stelde voorts dat hoewel u wellicht een bewijs van uw burgerlijke staat bij de notaris die jullie trouwde zou kunnen afhalen, dit in de praktijk onmogelijk is omdat de notaris die jullie trouwde een vriend van uw echtgenoot is. Aan andere bewijsstukken van uw huwelijk kon u onmogelijk geraken (CGVS II, p. 2-3). Dit is echter geenszins een afdoende verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs van uw huidige burgerlijke staat. U heeft immers geenszins aannemelijk gemaakt dat de betrokken notaris een vriend van uw echtgenoot is. U wist immers niet eens wat zijn naam was en u wist evenmin of hij nog steeds notaris was (CGVS II, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u geen poging ondernomen heeft om bij de betrokken notaris een duplicaat aan te vragen (CGVS II, p. 3). Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat een bruidspaar in de praktijk steeds naar een openbaar notariaat (mazhar-e ezdevaj va talagh) gaat om het huwelijk te registreren. Het notariaat reikt een huwelijkscertificaat uit en schrijft het huwelijk in de shenasnameh in. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van het huwelijkscertificaat steeds een duplicaat kan verkregen worden. Bovendien is het mogelijk om in het bureau Eiarech Ommor Asnad (Bureau of Affairs concerning Documents), de instantie die notarissen aanstelt om huwelijken te registreren en die het overzicht behoudt van de huwelijken die in het publiek notariaat voltrokken worden, een kopie van het huwelijkscertificaat te verkrijgen. Uw verklaring dat u enkel bij de notaris die jullie trouwde een bewijsstuk in verband met uw burgerlijke staat kon verkrijgen, is bijgevolg geenszins aannemelijk. Gezien u geen enkel bewijsstuk van uw huidige burgerlijke staat kon neerleggen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt heden nog steeds met uw echtgenoot getrouwd te zijn. Dat uit uw dochters shenasnameh blijkt dat haar vader uw echtgenoot is, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Dat u uw huidige burgerlijke staat geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u niet van uw echtgenoot kon/zou kunnen scheiden. U verklaarde dat het weliswaar gebeurde dat u met uw echtgenoot over een mogelijke echtscheiding sprak, maar dat, als het onderwerp ter sprake kwam, uw echtgenoot dermate agressief werd dat u uiteindelijk nooit een echtscheidingsprocedure gestart heeft. Bovendien gaf u aan dat in Iran vrouwen het recht niet hebben om een echtscheiding in te leiden: als de vrouwen in deze al rechten hebben, zijn het volgens u enkel rechten op papier die niet in de praktijk omgezet worden (CGVS I, p. 5-6; p. 11-12). In dit verband dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk is dat u zich nooit geïnformeerd zou hebben over eventuele mogelijkheden en voorwaarden om als vrouw een echtscheidingsprocedure op te starten. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u op zijn minst de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Uw goede vriendin A. (...) was immers gescheiden en vertelde over haar zware huwelijksleven waarin ze, net zoals u, veel te verduren had gehad (CGVS II, p. 11). Uw uitleg waarom u met haar niet over de echtscheidingsmodaliteiten in Iran sprak – u zou terughoudend geweest zijn omdat de echtscheiding voor haar veel pijnlijke herinneringen opwierp (CGVS I, p. 11) – houdt geen steek, aangezien u expliciet verklaarde dat A. (...) spontaan over haar huwelijksperikelen begon (CGVS I, p. 11). Daarnaast stemmen uw verklaringen als zouden vrouwen in Iran in de praktijk geen echtscheiding kunnen aanvragen geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hoewel uit deze informatie inderdaad blijkt dat de echtscheidingsregeling voor mannen in Iran gunstiger is dan voor vrouwen, blijkt uit deze informatie tevens dat een vrouw in bepaalde gevallen de scheiding eenzijdig kan aanvragen. Concreet zal een vrouw in een eenzijdige aanvraag tot scheiding aan de rechter moeten bewijzen dat haar echtgenoot niet (meer) in staat is om haar te onderhouden of dat de verderzetting van het huwelijk haar

in moeilijkheden zal brengen. Sinds 1982 worden deze moeilijkheden geëxpliciteerd in twaalf gronden die in het huwelijkscontract vermeld staan. Onder meer mishandeling door de echtgenoot wordt vermeld als grond. Uit uw verklaringen blijkt dat u door uw echtgenoot mishandeld werd. Uit de beschikbare informatie blijkt tot slot dat het aantal echtscheidingen in Iran bijzonder hoog ligt en nog steeds stijgt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u uw huidige burgerlijke staat geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van uw moeilijkheden tijdens uw huwelijk, heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat u Iran verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade door uw echtgenoot.

Daarnaast heeft u evenmin uw bewering dat u vanaf 1388 (2009) onder invloed van uw vriendin A. (...) politieke activiteiten had niet aannemelijk gemaakt. Onder invloed van uw vriendin nam u deel aan twee manifestaties en werd u actief voor de Vrijheidsbeweging van Iraanse vrouwen.

Vooreerst kon u slechts weinig informatie geven over de manifestaties waaraan u deelgenomen zou hebben. Zo kende u geen enkele bekende persoonlijkheid die aan de betoging tijdens dewelke u gearresteerd werd deelnam (CGVS II, p. 13). U wist evenmin hoeveel mensen er (ongeveer) gearresteerd werden en u heeft zich hierover later ook nooit geïnformeerd. U wist evenmin of de gearresteerden intussen werden vrijgelaten (CGVS II, p. 15-16). Nochtans kan er redelijkerwijs van iemand die geïnteresseerd is in politiek en het regime wenst omver te werpen verwacht worden dat hij of zij op dergelijke eenvoudige vragen kan antwoorden of op zijn minst dat hij of zij hierover zijn licht opsteekt. Dat u echter hierover geen enkele informatie had, is dan ook hoogst bevreemdend temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat de dag van de tweede manifestatie waaraan u deelnam tientallen mensen zijn doodgeschoten, onder wie de wereldberoemde Neda Agha-Soltan. Door uw gebrekkige kennis over deze manifestaties komt de geloofwaardigheid van uw deelname aan twee manifestaties in de nasleep van de presidentsverkiezingen ernstig op de helling te staan. Bijgevolg wordt tevens uw beweerdde arrestatie ondermijnd. Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat er niet meteen geloof gehecht kan worden aan de manier waarop u vrijgelaten zou zijn. U insinueerde in dit verband dat uw echtgenoot – u vermoedde dat hij een invloedrijke sephahi was – u toen zou hebben vrij gekregen. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat u uw burgerlijke staat niet aannemelijk gemaakt heeft, waardoor er geen objectieve beoordeling kan gemaakt worden aangaande uw bewering dat u naar aanleiding van uw arrestatie op 30/3/1388 (20 juni 2009) dankzij uw echtgenoot kon vrijkomen, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat uw echtgenoot inderdaad een sephahi is. U baseerde immers uw verklaringen louter op uw vermoedens. U leidde de functie van uw echtgenoot af uit het feit dat de functionarissen op uw detentieplek uw echtgenoot heel respectvol bejegenden – bij zijn vertrek werd zijn hand immers geschud –, dat hij zijn auto op de binnenparking van de detentieplek kon parkeren, dat uw echtgenoot verschillende gsm's had en dat hij met verschillende auto's naar huis kwam (CGVS II, p. 9-10; p. 14). Objectieve bewijzen en aanwijzingen had u echter niet (CGVS II, p. 15). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenoot daadwerkelijk actief is binnen de sepah. Dat u de manier waarop u vrij kon komen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vertelde u dat uw spullen na uw arrestatie doorzocht werden en dat uw identiteit zo achterhaald werd waardoor uw echtgenoot gecontacteerd kon worden (CGVS I, p. 6). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat u bij uw arrestatie niets bij had en dat u de identiteit van uw echtgenoot zelf kenbaar maakte. Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw aanvankelijke verklaringen (CGVS II, p. 15).

Wat uw engagement voor de vrouwenbeweging betreft, dient er gewezen te worden op het feit dat u uiterst vaag bleef over de concrete verlangens en doelstellingen van deze organisatie. Toen u gevraagd werd welke vrouwenrechten de organisatie wilde verkrijgen, antwoordde u heel algemeen dat u de vrijheid wou om zich naar eigen goeddunken te kleden, dat jullie wilden dat minderheden dezelfde rechten hebben als de meerderheid, dat jullie meningsvrijheid wilden. Gewezen op het feit dat u beperkingen van algemene vrijheden aanhaalde die ook voor mannen gelden, zei u enkel in algemene bewoordingen dat u wilde dat mannen en vrouwen gelijk waren voor de wet. Gevraagd welke specifieke vrouwenrechten u dan wilde, zei u enkel heel vaag dat het om een algemene – en dus geen specifieke – vraag om vrouwenrechten ging en dat jullie het regime wilden omverwerpen. U preciseerde niets. Gevraagd waarom een vrouwenbeweging dan nodig was indien het doel de algemene omverwerping van het regime was, gaf u enkel aan dat u geen lid was van die vrouwenbeweging (CGVS I, p. 8-9). Uit bovenstaande blijkt geenszins een duidelijk ontwikkelde en onderbouwde politieke visie. Nochtans verklaarde u de pamfletten die u voor deze beweging verspreidde en waarin onder meer specifiek over vrouwenrechten gesproken werd te hebben gelezen (CGVS I, p. 9). Hierdoor kan er dan ook ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw engagement voor de vrouwenbeweging en van uw bewering dat u voor de vrouwenbeweging pamfletten zou verspreid hebben.

Dit blijkt tevens uit enkele voorname ongerijmdheden. U verklaarde enerzijds pamfletten te verspreiden met de bedoeling de Iraniërs wakker te schudden en een zekere eenheid en solidariteit onder de Iraanse bevolking te bewerkstelligen om uiteindelijk het regime te kunnen omverwerpen (CGVS I, p. 10). Anderzijds beweerde u dat er tussen de tweede manifestatie waaraan u deelnam en de Ashura-betoging in 1388 (2009) geen andere demonstraties plaatsvonden. Voorts stelde u aanvankelijk dat er na de Ashura-betoging geen manifestaties meer waren. De mensen waren immers bang. Geconfronteerd met het feit dat er na de Ashura-betoging wel nog andere demonstraties waren, erkende u dat A. (...) u gezegd had dat er nog kleinere manifestaties waren, maar u kon geen enkele manifestatie concreet duiden (CGVS II, p. 16-17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er na de tweede manifestatie waaraan u deelnam nog tientallen grotere en kleinere manifestaties plaatsvonden. Van iemand die, zoals u, beweert politiek actief te zijn en wiens uiteindelijke bedoeling de omverwerping van het regime is, kan er evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij grondig op de hoogte is van de vele acties van de oppositie in Iran in het algemeen en in Teheran in het bijzonder. Ten slotte is uw stelling dat u na uw deelname aan de tweede manifestatie aan geen enkele andere manifestatie meer kon deelnemen omdat u voor uw dochter moest zorgen bevreemdend, gezien u ook al moeder was ten tijde van de twee manifestaties waaraan u wel deelnam (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u later wel nog pamfletten kon verspreiden maar niet meer aan manifestaties kon deelnemen, gaf u aan dat u pas later, i.e. vanaf de vijfde maand van 1389 (juli-augustus 2010), pamfletten begon te verspreiden (CGVS II, p. 17). Dit is geen afdoende uitleg hiervoor, omdat uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat er in die periode ook protestacties in Iran plaatsvonden en u hiervan, zoals reeds aangehaald werd, niet op de hoogte was.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen zowel uw beweerd politiek activisme als uw beweerde deelname aan twee manifestaties fundamenteel. De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding – uw vriendin A. (...), met wie u samenwerkte, zou gearresteerd geweest zijn waardoor u diende te vluchten – wordt aldus eveneens ondergraven. Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit de gebrekkige informatie die u had betreffende de huidige situatie van A. (...). Zo wist u niet eens of A. (...)’s moeder contact heeft met haar dochter in de gevangenis, of A. (...) een advocaat onder de arm genomen heeft, of ze bezoekrecht heeft en of er in haar zaak reeds een vonnis gevelde is (CGVS II, p. 12). Nochtans staat uw contactpersoon in Iran in contact met A. (...)’s moeder (CGVS II, p. 14). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas. Gezien de problemen die A. (...) zou hebben gekend rechtstreekse verband zouden houden met uw vertrek uit Iran en u A. (...)’s problemen niet meteen aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, wederom ondergraven.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteitsdocumenten van uw familieleden kunnen uw identiteit en uw nationaliteit aantonen. Hieraan wordt niet meteen getwijfeld. De handgeschreven nota van uw vroegere buurvrouw kan bezwaarlijk als objectief bewijsstuk in aanmerking genomen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de zeer uitgebreide motivering waarom aan haar politieke activiteiten, waaronder haar engagement voor de Vrijheidsbeweging van de Iraanse vrouwen, volstrekt geen geloof kan worden gehecht, en de motivering betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de wijze waarop zij naar België is gekomen, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Waar verzoekende partij enkel opnieuw benadrukt dat haar echtgenoot op de plaats van haar detentie met respect werd behandeld, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van een fragment van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij herhaalt dat haar huwelijksakte thuis door haar echtgenoot wordt bewaard en stelt dat haar ouders het niet durven te riskeren om een duplicaat aan te vragen daar haar echtgenoot lid is van de sepah, wijst de Raad erop dat niet noodzakelijk haar ouders moeten worden ingeschakeld om een duplicaat van deze akte te bekomen, doch ook via een advocaat kan worden gepoogd onder meer bij het bureau Eiarech Ommor Asnad een dergelijk document te bekomen. De Raad merkt op dat ook de motivering van verwerende partij met betrekking tot voormeld bureau en de vaststelling dat verzoekende partij de naam van de notaris die de huwelijksakte opstelde niet kent, waardoor het evenmin geloofwaardig is dat de betrokken notaris een vriend is van haar echtgenoot, ongemoeid laat waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Dat verzoekende partij haar huwelijkse staat geenszins aannemelijk maakt en evenmin enig begin van bewijs kan voorleggen met betrekking tot haar huidige burgerlijke staat blijft derhalve onverminderd overeind.

Aangaande het verweer van verzoekende partij dat zij na haar aankomst in België van een mevrouw F. heeft vernomen dat de sepah nog meermaals bij haar ouders is langsgekomen op zoek naar haar, stelt de Raad vast dat ook dit een loutere herhaling is van een fragment van de asielmotieven wat, zoals reeds eerder betoogd, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Het argument van verzoekende partij dat zij in hoofde van haar echtgenoot wordt beschuldigd van kidnapping van hun kind en dat bij een eventuele echtscheidingsprocedure haar dochter haar zal worden onttrokken wat een onmenselijke situatie is, doet geen afbreuk aan het volstrekt ongeloofwaardig bevinden door verwerende partij van het zich in de door haar voorgehouden situatie niet te hebben geïnformeerd over de eventuele mogelijkheden en voorwaarden om als vrouw een echtscheidingsprocedure op te starten, weerlegt niet de informatie dat een Iraanse vrouw op basis van mishandeling door haar echtgenoot eenzijdig de echtscheiding kan aanvragen en ontcracht evenmin de vaststelling dat zij haar huwelijkse staat geenszins aannemelijk maakt en geen begin van bewijs kan voorleggen met betrekking tot haar huidige burgerlijke staat.

Aan de door verzoekende partij desbetreffend voorgehouden vrees kan derhalve geen geloof worden gehecht.

De flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en het gebrek aan enig begin van bewijs betreffende haar huidige burgerlijke staat, waarbij haar beweerde huwelijks staat eveneens op grond van opvallende onwetendheden en onaannemelijkheden niet kan worden aangenomen, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 7 maart en 10 mei 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT